

The Old Republic
Maradványok
(Fordította: bimi12)

Kaya átrohant a bozóton a Rakata Prime dzsungelében és közben minden tőle telhetőt megtett, hogy ne vegyen tudomást a bőrét felsértő ágakról és levelekről, amelyek összeesküdtek sietős menekülése ellen. Feltűnt előtte egy tisztás, ő azonban inkább elkerülte. A fák eddig remekül megállították a fegyvereket, amelyeket az őslakók hajítottak felé, akik megölték a csapata többi tagját; ezt a helyzetet pedig érdemes volt fenntartani. Talált egy fatörzset, ami elég nagy volt ahhoz, hogy elrejtőzzön mögötte, nekidőlt, és hallgatózott, hogy a nyomában vannak-e még. Sietős zörrenések és érthetetlen kiáltások visszhangzottak végig a bozóton.

Csak vigyorgott, amikor az összekötője az Exchange-nél előállt a munkával. *Régiségeket csempészni? Komolyan?*

Ó, igen, válaszolta a férfi. *Rendkívül jövedelmező, és jóval biztonságosabb, mint fűszert vagy fegyvereket.*

Ő halt meg elsőként; hátulról szúrta át egy ugyanolyan összetákolts lándzsa, amelyet Kaya hallott megkondulni a fák kérgén a távolban. A rajtaütés a harmadik szigeten történt, amit a csapat felkeresett, miközben átkutattak néhány viseltes épületet, málladozó szobrot és gépeket, amelyek már évezredek óta nem működtek. Bár minden régi volt és hasznavehetetlen, a helyiek jobban szerették volna megtartani maguknak. Kicsit úgy néztek ki, mint egy Ongree; hosszú, nyúlánk fejük és oldalra kinyúló szemkocsányaik voltak, de a szájuk alacsonyan helyezkedett el és képes volt kiadni néhány fölöttébb zavaró csatakiáltást.

Kaya a csuklóján lévő kijelzőre pillantott – háromszáz méter a hajóig. Maga elé nézett, megpillantott egy sziklás kiemelkedést és felé iramodott. Kiáltások visszhangzottak felé, ezért az egyik sugárvetőjével vaktában eleresztett néhány lövést válaszul. Ahogy a sziklák fedezéke mögé csúszott, visszatette a fegyvert a tokjába, és a keze máris a mozgásérzékelős töltetek felé matatott, amelyeket a csapatának klatooini biztonsági főnökéről vett le. Kaya csak annyira állt meg, hogy élesítse a töltetet és felhelyezze a sziklafelszínre, aztán száguldott is tovább, a kiemelkedés felfelé nyújtózó peremét követve.

Állítólag több ezer évvel ezelőtt ezek a barbárok egy hatalmas, csillagközi birodalom felett uralkodtak. Ezt nem volt könnyű elképzelni, de a teremtmények kitartása alapján legalábbis lehetségesnek tűnt. Az egyetlen érdekes dolog, ami a Rakata Prime-on történt az idők kezdete óta, egy köztársasági csata volt a bolygó orbitális pályáján, és az is néhány száz évvel ezelőtt – ami Kaya felfogása szerint még mindig ősinek számított.

Tényleg van olyan, akit érdekelnek ezek a kacatok? Az idő nagy részében igyekezett nem láb alatt lenni, amíg a csapat összegyűjtött mindent, ami elég kicsi volt, hogy elvigyék. Őt a szállításért fizették, nem azért, hogy dolgozzon.

Eleget fizetnek nekünk, hogy nagyon is érdekeljen minket. A klatooini nem szerette, ha becsmérelték a munkát. A férfi az első támadás után érte őt utol, majd - megadva magát a sebeinek, amelyekből több volt, mint amennyit Kayának lett volna ideje megszámolni -, a nő lábai elé rogyott. Ahogy Kaya megközelítette a domb tetejét, eltűnődött, vajon a férfit is azzal a sztorival etették-e, mint őt, hogy a Rakata Prime könnyű menet. A mozgásérzékelő töltet felrobbanása visszarántotta a gondolatait a jelenbe, és ő rohant tovább előre felé.

Újabb tisztás. Majdnem megállt, de aztán észrevette, ahogy a napfény megcsillan a hajója hajtóművén a távolban és semmi más nem számított. Figyelmen kívül hagyva mindazt, amit korábban gondolt a dzsungel növényzetének defenzív tulajdonságairól, egyenesen a felszálló rámpa felé futott, útközben előhúzza az adóvevőjét.

- Dom, fedezned kell engem! Izzítsd be a fegyvereket, most! - Száz méter.

- Üldöznek, úrnóm? – A droid hangjából nem áradt éppen a mindent elsöprő aggodalom.

- Dom! – Hetven méter.

A hajtóművek életre keltek, a hajó finoman a levegőbe emelkedett és csigalassúnak tűnő mozdulatokkal Kaya felé fordult.

Ötven méter.

- Úgy vélem, a legjobb lenne lehasalnod, úrnóm.

Kaya előrebukott, csúszva megállt a fűvön, és fájdalmas morgást hallatva a kezével védte a fejét. Az ágyúk feldübörögtek fölötte, újra és újra megrázva a földet, ahogy Dom végigpásztázta a tisztást és az azon túl lévő dzsungelt. A nő szorosan behunyta a szemét, mindent kizárt maga körül és a légzésre fókuszált. Úgy érezte, az egész bolygón nincs elég levegő, hogy egyenletesen tudjon lélegezni, de ő – úgy tűnt, órákon át -, tovább próbálkozott.

- Úrnóm?

Kaya ismét kinyitotta a szemét. Dom állt fölötte, egyik bütykös fémkezét kinyújtva, hogy felsegítse őt. Tüzes pokol dühöngött végig a dzsungelen, ahonnan a nő az előbb jutott ki, olajos fekete füstje gejzirként tört az ég felé.

- Jobb, ha megyünk.

* * * * *

Miután a hajó elhagyta az orbitális pályát, Kaya kiment a pilótafülkéből, hogy ellenőrizze a rakományt. Két közepes tárolóegység, színültig megtöltve hasztalan régi kacatokkal, amiket az első két megállójukon szedtek össze. Összesen mintegy kilencven kiló, és hat ember halt meg azért, hogy megszerezzék. Az Exchange számára mindegyikük élete körülbelül tizenöt kiló szemetet ért. A távolsági érzékelők éles visítása visszarángatta Kaya-t a pilótafülkébe. Egy köztársasági korvett épp most lépett ki a hiperútból és teljes sebességgel közeledett feléjük.

Az egész rendszer egy köztársasági repüléstilalmi zóna. Mindenfajta forgalom tilos – már háromszáz éve. Azt mondják „védett történelmi helyszín”. Az Exchange-es összekötője csak nevetett az elképzelésen. Az éppén dúló háború miatt sosincsnek őrzékek. Több tucat csapatot küldtünk már az évek során, és sosem láttak egyetlen köztársasági hajót sem.

Kaya lehuppant az ülésébe és gyorsan átirányította az energiát a hajtóművekbe.

- Emlékeztess rá, hogy soha többé ne dolgozzak az Exchange-nek, Dom.

A droid rácsatlakozott a navigációs számítógépre, a feje ide-oda forgott, ahogy a különböző kijelzőket figyelte.

- Elkezdtem a számításokat egy hiperúr-ugráshoz.

- Majdnem a fegyverek lőtávólán belül vagyunk. Kapaszkodj!

Ahogy megszólalt a közelségi riadó, Kaya előretolta a botkormányt és olyan élesen fordult jobbra, ahogy csak tudott. Turbólézer tűz lándzsái világítottak körülöttük fenyegetően, ahogy a hajó egy dugóhúzó-manőverrel gyorsan alábukott.

- A pályagörbénk nem megfelelő, hogy a hiperúrbe ugorjunk.

- Csak adj egy percet – Kaya maga felé húzta a botkormányt, majd beindította a gyorsítókat, és a hátát az üléséhez nyomta, ahogy a hajó felgyorsult.

- Kijutottunk a fegyverek lőtávolságából, de megfordulnak, hogy üldözőbe vegyenek.

- Gondolom, a Köztársaság is nagyon szereti a régiségeket – Kaya lekapcsolta a gyorsítókat, hogy időt adjon nekik az újratöltődéshez, egyenesbe hozta a hajó bukácsolását, és hátrafelé irányította az elhárítópajzsokat. – Mennyi idő még, amíg kijutunk innen?

Dom válaszát elnyomta a távolsági érzékelők újabb figyelmeztetése. A droid a képernyőre pillantott.

- Újabb hajó lépett ki a hiperútból. Birodalmi. *Terminus* osztályú romboló.

- Akkor hát, álljunk félre, amíg ez a kettő megküzd egymással.

- Nem harcolnak, úrnóm.

- Mi? – Kaya a hátsó radar képernyőjére pillantott. A hajók már lőtávolságba értek, de egyikük sem tüzelt a másikra. Ehelyett a birodalmiak megfordultak és csatlakoztak az üldözéshez. – Mi a frász folyik idekint?

- A köztársasági hajó közeledik. Úgy tűnik, minden energiát a hajtóművekbe és a vonósugárba irányították. Jó pár másodperccel azelőtt elfognak minket, hogy a hiperűrbe ugorhatnánk.

- Csak tartsd egyenesben a hajót! – Kaya kimászott az üléséből és a raktér felé vette az irányt; a lába még mindig fáj, ahogy keresztülhajsolták őt a dzsungelen. A tárolóegységek rögzítve voltak, pontosan ott, ahol hagyta őket, de a kódolt mágneses zárok miatt egyiket sem tudta kinyitni. – Nyavalyás Exchange!

- Tíz másodperc az elfogásig, úrnőm – mondta be Dom hangja a pilótafülkéből.

Kaya szétcsatolta a rögzítőkapcsokat és elkezdte az egyik tárolóegységet a légszilip felé tolni. Lassan haladt, és már azelőtt elkezdett remegni az egész hajó, hogy egyáltalán kijutott volna a raktérből.

- Elkapott minket a vonósugár.

- Csak készítsd elő a hiperhajtóművet! – Kaya átugrott a tárolóegység fölött, de azonnal megbánta, ahogy leérkezett a másik oldalra. Miután fájdalmasan kibicegett a raktérből, beütötte a felülíró kódját a raktér külső zsilipjéhez. – Megvan?

- A hiperugrás előkészítve, de...

Kaya elővette a pisztolyait, célzott és tüzet nyitott. A tárolóegységek megsemmisültek; szétrobbantak a lövedékek zápora alatt, beterítve megperzselt tartalmukkal a rakteret. A sugárvetőket elhajítva Kaya rácsapott a külső ajtó paneljére és megkapaszkodott.

Mielőtt a biztonsági felülírás működésbe lépett és lezárta a nyílást Kaya és a raktér közt, a nő épphogy megpillantotta a füstölgő régiségek felhőjét, amint kivágódik az űrbe, a köztársasági korvett felé. A vonósugár miatti remegés csökkent, majd teljesen megszűnt.

- Az üldözőink már nem tudnak befogni minket a vonósugárral.

- Indíts!

A beinduló hiperhajtómű ismerős zümmögése egy hatalmas, megkönnyebbült elektronikus sóhajra hasonlított. Kaya nekidőlt a válaszfalnak, majd lecsúszott a padlóra, közben kiengedve egy lélegzetet, amire nem is emlékezett, hogy bent tartotta. Dom egy másodperccel később csatlakozott hozzá.

- Hogy időt nyerjünk, csak a Cereáig számítottam ki az utunkat. Mi a végső úti célunk?

- Egy karabély rosszabbik vége, ha az Exchange rájön, hogy kidobtuk a rakományukat – Kaya megdörzsölte a lábát, és próbált nem visszagondolni a rajtaütésre. – Jobb, ha meghúzzuk magunkat egy darabig.

- Raider's Cove?

Kaya a nap folyamán először elmosolyodott.

- D0-M9, navigátor és gondolatolvasó.

- Elkezdem a számításokat, úrnóm.

Ahogy lassan álló helyzetbe tornázta magát, egy gondolat futott át Kaya agyán.

- Még csak fel sem szólítottak minket a megadásra.

- Úrnóm?

- Egy rendes járőr először beszélne, megpróbálna rávenni, hogy lekapcsoljuk az energiát. Ezek egyszerűen csak tüzet nyitottak ránk, amint volt rá esélyük.

Dom a tőle telhető legjobb módon utánozta egy emberi vállrándítást.

- A barbárok nem mindig lándzsákat hordanak maguknál, úrnóm.

Hátborzongató képek egész sora próbálta visszahúzni Kaya elméjét a bolygó felszínére.

- Még mindig sokan vannak, akik igen – válaszolta a nő morózusan.

Ahogy a páros visszament a pilótafülkébe, hogy megtervezze az előttük álló hosszú utat, Kaya elgondolkodott, vajon milyen messzire kellene mennie, hogy valóban elmenekülhessen?